

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem
Sancti Thomæ Tomvs ...**

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Soluuntur argumenta priori sententiæ. c. 3.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

nostra simul ordine rationis esse in prædeterminatione, non solum totius effectus prædeterminationis, usque ad perseverantiam, sed etiam cum primo effectu, nempe cum vocatione, mihi nulla ratione probatur. Vt enim supra disput. 82. ca. 5. notavi, ordo rationis in æternitate inter actus divini intellectus, & voluntates desumi debet ex ordine causæ, & effectus inter obiecta: quis autem neget prius esse ordine causæ aliquem vocari, quam ipsum respondere: erit igitur prior præfinitio vocationis, quam cooperationis: ac proinde quam præfinitia cooperationis. Loquor autem de præfinitia absoluta, non sub conditione; nam præfinitia sub conditione præcedit omnem præfinitioem absolutam, ut manifestum est: & de absoluta præfinitia Doctores citati loquuntur. Contendunt autem multis testimoniis Augustini, Prosperi, & Fulgentij suam sententiam confirmare: quæ, meo iudicio, recte probant, totam prædeterminationem: & complementum illis includere cooperationem nostram, quod hæcenus nullus negavit; hanc autem cooperationem simul fuisse præfinitam cum præfinitioe vocationis, minime probant: ea vero, quod parvi momenti sint, consulto prætermitto.

Postremo quod eo modo conciliare contendunt Græcos, & Latinos Patres, ut sibi non adversentur, est labor inanis, ut ex dictis in disp. præced. satis liquet: cum reuera, ut diximus, Augustinus semper putaverit suam sententiam, & Græcorum contrarias omnino esse. An vero reprobari, non prædestinari, & non reprobati, sit in potestate nostra; & an inde sequatur etiam, prædestinati in nostra esse libertate, dicemus infra disput. 95. ca. 9.

CAPVT III.

Soluntur argumenta prioris sententia.

Alii arguunt.

11.

IAm vero ad argumenta prioris sententiæ respondere, difficile non erit. Ad primum ex illo testimonio Petri dicimus, ut testimonium sit aliquis momenti vocem *Certam*, significare debere eo loco firmam, & stabilem: hoc autem modo non solum probat, prædeterminationem esse in nostra potestate, sicut in conditione sine qua non, sed etiam sicut in causâ per se partiali. Vt enim vocatio, qua quis vocatus est, certa fiat, non solum est ipsa conditio, sed etiam causâ; atque adeo ibi sermo non erit de toto effectu prædeterminationis, sed de complemento aliquo illius, scilicet de consensu, & efficacia gratiæ, quod dubium non est pendere ex nostro libero arbitrio, sicut ex causâ partiali; ob id tamen neque prædestinatio est in nostra potestate, cum non sit primus effectus illius, nec illius in nobis est aliqua conditio. Hæc autem expositio contextui magis quadrat: dixerat enim prius Petrus: Cui enim non præstito sunt hæc, scilicet bona opera quæ præmiserat, cæcus est, & manu tentans. Subiungit deinde. Quia propter fratres magis satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciatis: hæc enim facientes, non peccabitis aliquando. Vocem autem Græcæ, quam hic transfert interpretes, Non peccabitis, vertit ad Rom. 11. capite, Offenderunt, ut caderent. Tunc autem sensus huius loci Petri est. Si hæc bona opera præ manibus habeatis, firmis gressibus in via salutis gradiemini, nec tanquam cæci manu tentabitis, nec offenderitis, ut cadatis.

CAPVT III.

595

Est etiam duplex alius sensus eiusdem loci, si nomen illud *Certam*, significet compertam, & notam, iuxta quem sensum testimonium citatum minus habet difficultatis in præfinitia controuersia. Alter est, quem sequitur S. Th. ut scilicet per bona opera nostra certiores nostræ salutis reddamur, quantum humana coniectura patitur. Alter est Occumenij, & Bedæ, ut per bona opera nostra alios, qui nos intuentur, certos faciamus vocationis, & electionis nostræ sanctæ. Et nomen Græcum *βέβαιον*, utrumque significat, scilicet firmum, seu stabile, & compertum.

Secundum argumentum plus habet fallaciæ, quam difficultatis; nam cum dicitur primam vocationem non esse effectum prædeterminationis, nisi quatenus est efficax, distinguendum est: aut enim dicitur, ea sola ratione effectum esse prædeterminationis, qua efficit in nobis consensum, & hoc falsum est; nam etiam quatenus nostrum præuenit consensum, ad prædeterminationem pertinet, cum adhuc in nostro arbitrio effectum non habeat, aut dicitur, eam solum vocationem sub prædeterminationem cadere, quæ ita nobis contempletur, ut tandem eliciat consensum; & hoc verum est; sed non ea sola ratione, qua consensum in nobis cooperatur, effectus prædeterminationis dici debet. Nam in ipsâ vocatione, quæ congruit arbitrio, duo sunt: & quod illa detur nobis, nosque præueniat: & hic effectus est primus prædeterminationis: & quod a nobis eliciat consensum; & iam est secundus. Cum ergo primus ille præueniat omnino consensum nostrum, & non sit in nostra potestate, non minus non erit in nostra potestate prædestinari, quam vocari. Etenim si prædestinatio esset in nostra potestate, essent etiam omnes effectus a primo usque ad ultimum.

Ad tertium argumentum respondeo, eum aliquid est in nostra potestate, quod reciprocatur cum alio, illud simpliciter etiam est in nostra potestate, si primam nulla facta suppositione erat: si vero supponatur aliquid, quod nostræ libertati non subit, tunc, etiam si complementum, cum quo illud reciprocatur, sit in nostra potestate, illud aliud, cum quo conuertitur, non erit. Hac ratione si quis posset infundere animam rationalem materiæ primæ, non haberet in sua potestate hominem secundum totum esse simpliciter, nisi & materiam facere posset, & animam: ita etiam, quamvis sit in potestate nostra, supposita vocatione, quam iam ex ipsâ prædeterminatione supponimus, consentire, & consensus conuertatur cum prædeterminatione, ipsa prædestinatio secundum totum esse simpliciter, hoc est, totus effectus prædeterminationis non est in nostra potestate, quia nullo modo subest nostræ libertati vocatio congrua, qua incipit in nobis prædestinatio. Habemus igitur ex dictis in hac, & præced. disp. ex parte nostra nullam esse causam, aut minimum in totum prædeterminationis gratiæ, nullam occasionem, nullamve conditionem, sine qua non: nec eam in nostra esse potestate: quocirca recte dicere possumus cum Apostolo. Non est volentis, neque currentis, sed Dei miserentis.

DISPUTATIO XCIII.

Quinam sint effectus prædeterminationis.

Varij effectus prædeterminationis numerantur, cap. 1.

Ddd 4

Neque